

РЕШЕНИЕ

№ 4592

гр. София, 25.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в
публично заседание на 28.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4722** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.6 ал.6 от Закона за обезщетяване на собствениците на одържавени имоти /ЗОСОИ/.

Образувано е по жалба на Г. С. Н. от [населено място], срещу заповед №РД-22-008 от 31.03.2011г., издадена от областния управител на област С..

С оспорената заповед областният управител на област С. е отказал да уважи искането на жалбоподателя за обезщетение с жилищни компенсаторни записи за недвижим имот, представляващ парцел XV-15, кв.174, м."Г. глава" –Б., като подадено след срока по чл.9 ал.4 от ЗОСОИ.

В жалбата се поддържа, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон. Навежда доводи за неоправдано дълго съдебно производство по чл.7 от ЗВСОНИ. Жалбоподателят сочи, че заповедта е при повторно разглеждане на преписката по заявлението за обезщетение, върната с решение №91 от 29.12.2009г. на Административен съд София-град /АССГ/ по адм.дело №3196/2008г., и моли в настоящото производство да се извърши проверка дали са спазени задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона.

Ответникът оспорва жалбата в съпроводителното писмо до съда. Счита, че не са налице предпоставките на чл.9 ал.4 от ЗОСОИ.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

Жалбоподателят е наследник на А. П. Д. – Ш. и на П. С. Д., от когото е бил отчужден имот: ½ идеални части от място в Б. землище, [населено място], цялото от 6 декара, в м. ”Р. дол”, за което е съставен АДС №161/10.06.1949г. В последствие от отчуждения имот са образувани три отделни имота, върху които е учредено ограничено вещно право на строеж на различни лица както следва: върху парцел I-1 – на С. С. С. /Т./; върху парцел XIV-14 – на Л. А. Г.; върху парцел XV-15 – на Б. Л.. Правото на строеж е реализирано и имотите са застроени с масивни сгради преди 1992г. По тези обстоятелства страните не спорят, същите са установени и в мотивите на влязлото в сила решение №91 от 29.12.2009г. на АССГ по адм.дело №3196/2008г. .

Искането за обезщетение е подадено със заявление вх.№97/59 от 20.04.2006г. от наследниците на А. П. Д. – Ш. и П. С. Д. - жалбоподателят Г. С. Н. и Ф. С. К.. Последната е починала в хода на административното производство като е оставила за свой наследник жалбоподателя.

Оспорената заповед се отнася само до имот XV-15, за който е учредено право на строеж на А. Л., наследодател на Б. Л., срещу която А. П. Д. –Ш. е предявила иск по чл.7 от ЗВСОНИ за обявяване за нищожно придобиването на имота, като извършено в нарушение на закона и чрез използване на служебно или партийно положение или злоупотреба с власт. По предявения иск е образувано гражданско дело №1485 от 1992г. по описа на Софийски районен съд, 27 състав. Искът е отхвърлен със съдебно решение от 28.07.1998г., влязло в сила на 22.09.1998г.

Не са представени доказателства, а няма и наведени такива твърдения, жалбоподателят да е подал искане за обезщетение в срока по чл.6 ал. 1 от ЗОСОИ (обн.ДВ бр.107 от 18.11.1997г.) – в едногодишен срок от влизането на закона в сила, т.е. до 23.11.1998г.

Въз основа на установените факти съдът прави следните изводи:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния административен орган съгласно чл.6 ал.1 т.2 от ЗОСОИ, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

За да е налице право на обезщетение по реда на ЗОСОИ, следва да са налице кумулативно следните предпоставки: 1/имотът да е одържавен по законите и начините, посочени в чл.1 и чл.2 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти /ЗВСОНИ/; 2/имотът да не може да бъде върнат реално поради някоя от причините, посочени в чл.2 ал.1 от ЗОСОИ: защото е станал публична общинска или държавна собственост; придобит е добросъвестно от трети лица; върху имота, при спазване на действащото законодателство, са извършени строежи или други промени, които не позволяват реалното му връщане; 3/лицата, които претендират обезщетение да са собственици или правоприемници на собствениците на одържавения имот; 4/искането за обезщетение да е подадено в установения от закона срок.

Срокът за подаване на заявлението за обезщетение е общият срок, предвиден в чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ - една година от влизане на закона в сила, т.е. до 21.11.1998г.

Законодателят е уредил изключение от общия срок в случаите, когато собствениците на одържавени имоти са подали иск по чл.7 от ЗВСОНИ и съдебното производство по

иска не е приключило до изтичане на срока по чл.6 ал.1 от ЗОСОИ. В зависимост от изхода на правния спор по чл.7 от ЗВСОНИ правото на обезщетение възниква или за лицата по чл.5 ал.3 и чл.9 ал.3 от ЗОСОИ, жилищата на които са възстановени на бившите собственици - т.е. ответници по иска, които са загубили делото с влязло в сила решение, или в хипотезата на чл.9 ал.4 от ЗОСОИ за ищите, чиито искове са отхвърлени с влязло в сила съдебно решение след 22.11.1998г. Съгласно разпоредбата на чл. 9 ал. 4 от ЗОСОИ лицата следва да предявят искания за обезщетяване в двумесечен срок от влизане на решението в сила.

Сроковете по чл.6 ал.1 и чл.9 ал.4 от ЗОСОИ са с преклузивен характер и с изтичането им се преустановява възможността на лицата валидно да предявяват своите искания.

Отхвърлянето на исковата претенция в хипотезата на чл.9 ал.4 от ЗОСОИ с влязло в сила съдебно решение е материална предпоставка за правото на обезщетение. В разглеждания случай тя не е налице. Съдебното решение, с което е отхвърлен искът по чл.7 от ЗВСОНИ, е влязло в сила преди изтичането на едногодишния срок. Лицата не могат да черпят права от бездействието си и оплакването за неоправдано дълъг съдебен процес е неотносимо към предмета на жалбата. Жалбоподателят не попада сред лицата по чл.9 ал.4 от ЗОСОИ, следователно за него е приложим срокът по чл.6 ал.1 от ЗОСОИ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административният орган не се е съобразил с указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени с решение №91 от 29.12.2009г. на АССГ по адм.дело №3196/2008г. Напротив, административният орган изрично е посочил в мотивите на оспорената заповед, че не се налице предпоставките за възникване на право на обезщетение, тъй като, спазвайки указанията на съда, е изследвал характера на делата и е съобразил датата на влизане на решението на районния съд в сила.

Оспорената заповед е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Н. от [населено място] срещу заповед №РД-22-008 от 31.03.2011г., издадена от областния управител на област С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: